

РЕШЕНИЕ

№ 25711

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2201** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на Г. С., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, съд. адр. [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5 срещу отказ за издаване на виза „Д“ от 02.02.2026 г. , издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Моли отмяна на акта. Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответникът оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взима становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят посочва, че е кандидатствал за издаване на виза „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и

семеиния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Правото на свободно избиране на труд попада под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец от 20.11.2025 г. жалбоподателят е поискал от посолството на Република България в [населено място], Катар да му издаде виза тип „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 25/26.08.2025 г., издадена от посланика в посолството на Република България в [населено място], Република Турция във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВНР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с която е възложено на ответника да съставя и връчна откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т.т. 17, т. 23 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т.т. 17 и 23 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република

България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха.

Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Т. отрицателно становище на ДАНС е приложено в секретен том по делото, в което се обсъжда най общо, че трудовият договор не е подписан от жалбоподателя, на който е отказана вече шенгенска виза в Полша, както и това, че процедурата по предоставяне достъп до пазара на труда в България е формално извършена. Така се прави извод за осъществяване на горесцитираните норми на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 от ЗЧРБ. Тез мотиви са възприети в процесния отказ. Тук следва да се посочи, че по делото се изслуша СГРЕ /л.л. №№ 120-125/, която посочва, неопровергано от насрещни доказателства, че процесният трудов договор е подписан от жалбоподателя.

Както се посочи, в процесния случай жалбоподателят кандидатства за виза „Д“, доколкото има предоставен достъп до пазара на труда в Република България на основание чл. 24и от ЗЧРБ, което е видно от писмото на МВР- Дирекция „Миграция“, приложено под л. № 11 от делото.

Съгласно чл. 24и, ал. 1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/200, като съгласно чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ достъп до пазара на труда с Единно разрешение за пребиваване и работа се разрешава от Министерството на вътрешните работи след получено положително писмено становище от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. В процедурата по чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ положителното становище е изготвено на база на приложените документи към заявлението. По-конкретно, проверен е сключеният трудов договор и други обстоятелства във връзка с трудовото правоотношение. Тази проверка е извършена във връзка с чл. 2, ал. 4 от ППЗТМТМ, според който в трудовия договор следва да се определят задълженията на страните относно разходите за квартира, медицинско лечение, застраховки, транспорт от и до държавата, където е обичайното местоживеее на работника – гражданин на трета държава. Посочената проверка на трудовия договор и релевантните към него документи и обстоятелства се извършва от АЗ.

Предвид гореизложените факти, настоящият състав не приема отрицателното становище на ДАНС в съгласувателната процедура по чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, доколкото по делото от една страна се установи автентичност на процесния трудов договор, а от друга страна, ДАНС прави преценка на специфичните условия за достъп до пазара на труда в Република България, което е от компетентността на АЗ в процедурата по чл. 15, ал. 1 от ЗТМТМ.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на

основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и указанията по това решение.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответната администрация следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 1 335,11 евро.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ, по жалба на Г. С., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, съд. адр. [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5, отказ за издаване на виза „Д“ от 02.02.2026 г., издаден от завеждащ консулска служба в посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ИЗПРАЩА делото като преписка на посолството на Република България в [населено място], Република Турция за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по заявление по образец от 20.11.2025 г., с което жалбоподателят е поискал издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ да заплати на жалбоподателя Г. С., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, съд. адр. [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 335,11 евро деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.